

Noget bort ved denne Leilighed, som maatte være overdraget Kongen eller den almene Mand, saa har jeg slet ikke Noget imod, at man i nærværende Lov henviser til Indholdet af det førnævnte Lovsted. Jeg anser det imidlertid for et Spørgsmaal af mindre Betydning. Noget større Betydning tillægger jeg de Klager og den Henslilling, som er kommen fra det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (Bønsløkke), idet han omtalte de Banskæligheder, Fiskeribefolkningen har ved at komme til Stranden, og det meget begrundede Ønske, Fiskerne have om at kunne faae Plads dernede expropriert til Ophaling af deres Vaade og til Behandlingen af deres Garn og Redstaber. Der er ikke kommet mange Klager ind fra Landet over disse Forhold, saa jeg maa anse dem for at være temmelig lokale, og det ærede Medlem lokaliserede dem endog saa for sin Egn saa stærkt, at han sagde, at der i det Mindste var een Mand, som forhød Folk at lande paa hans Forstrand. Jeg tror, at der i Almindelighed ikke lægges Folk Hindringer i veien for at lande paa Forstranden der, hvor de ikke kunne gjøre Skade, og hvor det har Betydning for dem for at kunne foretage Forbedlingen af deres Fisk og Ordningen af deres Redstaber. Efter hvad jeg veed, er det i høj Grad almindeligt, at der ikke lægges Folk Hindringer i veien for at lande, og jeg kan ikke tro Andet end, at Forholdet maa være nogenlunde godt, hvor der bor en Fiskeribefolkning paa saadanne Steder, hvor man allerede for lang Tid siden har haft Afgang til Havet. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen Mand, som vil drive Fiskeri som Hovednæring, etablerer sig paa et saa ubeventet Sted, at han ikke har fri Afgang til Havet. De fleste Fiskere bo jo i umiddelbar Nærhed af Vandet, saa at det dog skulde være behyrdeligt, om de manglede Veie. Men i ethvert Tilfælde vilde dette jo ikke være Noget, som udelukkende gjaldt Fiskerne. Hvor megen Sympathi jeg end har for Fiskeribefolkningen — Sympathien for Fiskerne er jo meget stærk her i Salen, og jeg deler den tilbøls — maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at Mangel paa Veie er Noget, som Landets øvrige Borgere ogsaa kjende. Der er ikke mange af os, der kunne vælge den korteste Veie til det Sted, hvor vi drive vor Bedrift. Hvem kan kjøre den korteste Veie til sin Lørvemose eller til sin Sjøhjørning? Tidt maa man gjøre store Omveie, og vi have netop i den senere Tid haft et Gjemmel paa, at Folk slet ikke kunde komme til Stedet for deres Bedrift. Jeg finder det meget uheldigt, om der virkelig skulde lægges Hindringer i veien for, at en Fiskeribefolkning kan komme den korteste Veie til det Sted, hvor den udøver sin Bedrift, og jeg vilde anse det for mindre humanit, om en Mand uden særlig Grund vilde negte Fiskerne Afgang til Havet og Plads til at hale deres Vaade op og behandle deres Redstaber; men jeg tvivler meget paa, at det vilde være rigtigt at give dem

Expropriationsret i Henslhold til Grundlovens § 82, fordi der kan paavises nogle enkelte Tilfælde, hvor Forholdene kunde være mindre gunstige for Fiskerne. — Det ærede Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) var ikke tilfreds med den Forandring, der var slet i Landstinget med Hensyn til Spørgsmaalet om de laasede Vande. Jeg skal ganske henstille dette til det Udvalg, der vil blive nedsat, jeg er ikke saa lokalt kjendt med det af det ærede Medlem berørte Forhold, at jeg tør udtale mig derom. Det ærede Medlems Opfattelse af Betydningen af Vedtagten tror jeg ikke var rigtig. Det ærede Medlem gif ud fra den Forudsætning, at naar der for enkelte Fjorde blev en Vedtægt, saa vilde det have den Betydning, at de Fiskere, der ikke hørte hjemme der, vilde være afsviste derfra. Men det er ikke Tilfældet. Vedtagten angaar kun Maaden, hvorpaa man fisker osv. men angaar ikke, hvem der maa fiske. Naar Loven bliver vedtagen, som den er for Diebliffet, have alle Fiskerne Afgang til disse Steder, men ere naturligvis undergivne de særlige Regler, som ere givne ved de lokale Vedtægter. — Der er klaget stærkt over, at Forfødselsen af Fisk her i Landet er for dyr. Jeg har ikke kunnet komme til en Undersøgelse af, hvorledes vore Færbanetaxter staa i Forhold til de fremmede Taxter, men jeg skal kun sige, at vore Taxter i Almindelighed ikke ere dyrere end andre Landes, snarere lavere, men Taxterne for Fisk saavel som for en hel Del andre Sager, der henhøre til Næringsmidler saasom Brød, Flæst og Kjøb, ere temmelig høie, fordi disse Varer i Almindelighed besjørges med Htæg, og fordi de besjørges og forsendes i saadanne Kvantiteter, at de ikke kunne indtage hele Vognladninger. Kan man forsende i Vognladninger, bliver Taxten noget mindre, efter Centner bliver Taxten noget dyrere, men jeg anser det, som sagt, ikke for rigtigt at udtale mig nærmere om dette Spørgsmaal. Jeg kunde jo gjerne nævne Dem Taxterne, men det vilde neppe i Diebliffet have nogen Interesse. Sagen vil formodentlig blive taget under Overveielse i det eventuelle Udvalg, og selvfølgelig vil Færbanestyrelsen vise al Smødelommen med Hensyn til denne Sag, hvis der er Mulighed for at kunne tilveiebringe bedre Forhold. — Flere ærede Medlemmer og deriblandt i Særdeleshed den ærede sidste Daler syntes mest tilbøielige til at se bort fra Kontrolbestemmelsen. Jeg tror ikke, det er rigtigt; behøve vi en Kontrol, som ikke blot skal virke kontrollerende, men ogsaa veiledende og oplysende, og som skal samle Materiale til Bearbejdelse for Fremtiden, saa tror jeg nok, at man ikke mindst vil trænge til den i den første Tid, i hvilken denne Lov skal trænge igjennem. Beføstningen derved er, henset til Sagens Betydning, ikke saa overordentlig stor. Man er bange for, hvad det vil koste, men den Beføstning, der vil medgaa dertil, anser jeg for vel anvendt, og